

Arrest

**nr. 69 523 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juni 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 juni 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 23 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoeker diende op 3 april 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 2 december 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 2 december 2008, nr. 19.813).

1.6. Verzoeker diende op 14 januari 2011 een derde asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Lal Manchi (district Woladat, provincie Nangarhar) geboren te zijn. Op jonge leeftijd verhuisde u naar Sangar Sarai (district Kama, provincie Nangarhar). Toen u vijf of zes jaar oud was, nam uw oom u mee naar Pakistan waar u naar school ging. Daarvoor woonde u ook al eens zes maanden bij uw oom. Tot uw komst naar Europa zou u vervolgens in Pakistan wonen. U bent een Pashtoun van etnische origine. Ongeveer vijf jaar geleden kreeg u problemen toen de jongeren van het dorp Sangar Sarai van de dorpsoudsten de opdracht kregen met de Taliban en met Hezb-i Islami tegen de Amerikanen te gaan vechten. Uw vader verzette zich tegen de rekrutering van zijn twee zonen en vertelde de dorpsouderen dat u in Pakistan was. Op een nacht werden uw vader en uw jongere broer vermoord. Uw oom besliste dat u moest vluchten. Twee keer kwamen Taliban naar het huis van uw oom. Uw oom zei hen dat u niet thuis was. Om verdere problemen te vermijden vertrok u naar Europa. In 2003 vroeg u asiel in Duitsland, waar uw asielaanvraag in april 2005 werd geweigerd. Op 21 juni 2005 kwam u via Leipzig en Keulen met de trein naar België. Op 27 juni 2005 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Na onderzoek bleek dat u reeds asiel vroeg in Duitsland. Op 16 augustus 2005 stemde Duitsland in met het Belgische verzoek tot terugname. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 23 februari 2006 een beslissing 26 quater. U bleef evenwel illegaal op Belgisch grondgebied. In maart 2008 werd u op zwartwerk betrapt in de winkel van een vriend. U werd naar het gesloten centrum van Merksplas overgebracht. Op 3 april 2008 vroeg u daar een tweede keer asiel aan bij de Belgische instanties. U verklaarde nog steeds de Taliban te vrezen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor. U overhandigde het Commissariaat-generaal ook een kopie van de taskara van uw vader. Op 11 juli 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 2 december 2008 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot eenzelfde besluit. Op 14 januari 2011 vroeg u, na deelname aan een hongerstaking, voor de derde maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde een Afghaans paspoort voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal uw asielrelaas reeds in het verleden als bedrieglijk beschouwde. Sterker nog, tijdens uw tweede asielaanvraag werden er ernstige twijfels geuit omtrent uw beweerde nationaliteit en herkomst. Die beslissing werd in beroep bevestigd. Om de Belgische asielinstanties van het tegendeel te overtuigen legt u heden een paspoort voor dat u verkregen hebt op de Afghaanse ambassade in België op 21 oktober 2009. Het CGVS stelt vast dat het voorleggen van dit paspoort niets afdoet van de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. Dit paspoort hebt u verkregen louter op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel. Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en de Afghaanse ambassade al herhaaldelijk stelde over geen bevolkingsregister te beschikken, dient de waarde van dit stuk danig gerelativeerd te worden. Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De relativiteit van dit document wordt immers onderstreept door de vaststelling dat u tot op heden beweert in Lal Manchi te zijn geboren. (CGVS, p. 5). U zou pas op latere leeftijd met uw moeder naar Kama zijn verhuisd. Volgens het paspoort dat u bij de Afghaanse ambassade hebt bekomen zou u dan weer wel in Kama zijn geboren. Als u werd gevraagd waar Lal Manchi (waar u beweert geboren te zijn) dan wel gelegen is, stelt u vaag dat dit in de provincie Nangarhar is gelegen maar niet tot het district Kama behoort (CGVS, pp. 5-6). Waar het dan wel gelegen is in de provincie Nangarhar bleek u niet te kunnen verduidelijken, wat erg bevreemdend is. Dat u er niet in slaagt uw geboorteplaats enigszins concreet te situeren bevestigt wederom de twijfels omtrent uw beweerde herkomst. Het door u voorgelegde bewijs van nationaliteit en identiteit kan deze appreciatie niet ombuigen. Ook andere

verklaringen wijzen op het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Zo beweerde u dat u als zevenjarige Afghanistan verliet met uw moeder en de familie van uw oom, ongeveer een maand na de moord op uw vader (CGVS, p. 6). Voorheen had u echter steeds beweerd dat uw vader en broer vermoord werden in Afghanistan toen u zich in Pakistan bevond, ongeveer vijf jaar voor uw aankomst in België. Dit was tevens de aanleiding voor u om Pakistan te verlaten. Als u met deze flagrante tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd stelt u dat de tolk destijds Dari sprak en uw antwoorden foutief vertaalde. Dergelijke verklaringen zijn niet ernstig te noemen. U werd immers steeds bijgestaan door een professionele tolk die de taal Pashtu machtig was, zoals dit door u was gevraagd op het moment van uw asielaanvraag. U verklaarde destijds ook de tolk goed te begrijpen wat niet strookt met uw huidige bewering (CGVS, p. 2). Wederom dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het CGVS zicht te bieden op uw herkomst en leefomstandigheden. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5, d) van het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire verkeer (Verdrag van Wenen), van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van "de bewijskracht der stukken". Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman ter gelegenheid van het gehoor van verzoeker een pleidooi heeft gehouden voor erkenning op grond van zijn profiel omdat hij door de Taliban benaderd zou worden en dat verzoeker ook zelf had

aangegeven dat hij veranderd was. Verzoeker stelt dat de beslissing geen antwoord bevat op dit argument waardoor de beslissing moet worden vernietigd. Verder merkt hij op dat *“de toestand van verzoeker, die ontegensprekelijk al 8 jaar in West-europa leeft en in een grotendeels onder controle van de Taliban Afghanistan zou moeten terugkeren, is vergelijkbaar met de toestand in de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 28.6.2011), en meer bepaald § 276”*. Verzoeker benadrukt dat het risico reëel is dat hij bij een terugkeer of verder verblijf in Afghanistan de aandacht zou trekken van de Taliban omdat hij gedurende zijn verblijf van acht jaar in Europa westerse gewoontes kreeg waardoor hij als vluchteling zou moeten worden erkend.

Aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut, stelt verzoeker vooreerst dat de motieven uit de bestreden beslissing elkaar voor een groot deel overlappen en soms tegenstrijdig zijn. Zo kan men ten eerste uit de bestreden beslissing niet afleiden of de commissaris-generaal nu erkent dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit of niet. Deze onduidelijkheid rechtvaardigt volgens verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Ten tweede haalt verzoeker aan dat zijn identiteit en nationaliteit door zijn paspoort bewezen wordt. Indien men hierover twijfelt, vraagt verzoeker de nietigverklaring van de beslissing en de toevoeging aan het administratief dossier van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de administratieve opsluiting in 2008, aangezien de asielinstanties toen een standpunt moesten innemen met betrekking tot verzoekers nationaliteit en contact met een ambassade moesten opnemen. Volgens verzoeker is het van doorslaggevend belang te weten tot welke ambassade men zich richtte. Daarnaast vraagt verzoeker de Raad te bevelen een kopie van de eindbeslissing en van het administratief dossier van de Duitse overheden over te leggen. Inzoverre de beslissing de nationaliteit en de identiteit van verzoeker als onzeker beschouwt, schendt ze, volgens verzoeker, *“de kracht van gewijsde van het paspoort”*, evenals artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 5d van het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen. Op het ogenblik dat de Afghaanse overheden namelijk van mening zijn dat ze een paspoort en geboortakte met gegevens kunnen verstrekken, krijgen die documenten een bepaalde bewijskracht. Verzoeker stelt tenslotte dat er door de tegenpartij niet betwist wordt dat hij tot de Mohmand stam behoort, welke vooral in de provincies Kunar en Nangarhar aanwezig zijn, waardoor de nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van één van deze twee provincies moet gebeuren, wat tot hetzelfde resultaat moet leiden, met name de toekenning van de subsidiaire bescherming. De subsidiaire bescherming moet dus in ieder geval aan verzoeker toegediend worden. Het komt volgens verzoeker aan de tegenpartij toe om te bewijzen dat verzoeker over een redelijk hervestigingsalternatief beschikt, *quod non* in huidige geval.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Volgens verzoeker houdt de bestreden beslissing rechtswegering in omdat ze zich niet uitspreekt over de nood aan bescherming terwijl de nationaliteit van verzoeker vaststaat. Verzoeker stelt in de onmogelijkheid te zijn om een *“probatio diabolica”* te leveren, namelijk dat hij geen andere dan de Afghaanse nationaliteit verworven heeft en dat hij geen andere nationaliteit heeft dan de Afghaanse. Het gebruik van het argument dat verzoeker misschien een andere nationaliteit zou kunnen verwerven en misschien over een binnenlands hervestigingsalternatief zou kunnen beschikken om zich niet uit te spreken over zijn nood aan bescherming, houdt behalve rechtswegering ook een schending in van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. De terugkeer naar de provincies Kunar en/of Nangarhar zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM zoals overigens beschreven in het reeds vermelde arrest van het EHRM. Het niet behandelen van de nood aan bescherming terwijl verzoeker op verdedigbare wijze stelt dat hij het risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM vormt geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 van het EVRM. Het onderzoek is volgens verzoeker des te minder ernstig omdat geen contact genomen werd met de Dienst Vreemdelingenzaken om na te kijken naar welk land men verzoeker probeerde te *“reparieren”* in 2008 en dat men niet trachtte een kopie van de eindbeslissing en het administratief dossier van de Duitse overheden te verkrijgen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een Wikipedia-artikel over de Mohmandstam toe.

2.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker

de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op de mensenrechtenschendingen in Afghanistan, waardoor Afghaanse asielzoekers met een risicoprofiel in beginsel als vluchteling worden erkend. In de beslissing wordt echter opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag in het verleden reeds als bedrieglijk werd beschouwd en er ernstige twijfels bestaan over verzoekers nationaliteit en herkomst. Het door verzoeker neergelegde paspoort, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel, is volgens de commissaris-generaal niet van aard om de in het kader van zijn vorige asielaanvraag gemaakte appreciatie te weerleggen. Het paspoort werd namelijk op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel verkregen. Bovendien komt de relativiteit van dit document verder tot uiting door de vermelde geboorteplaats. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op andere verklaringen die wijzen op het bedrieglijke karakter van verzoekers asielaanvraag, zoals deze in verband met de plaats waar zijn vader werd vermoord. Verzoeker slaagt er niet in om een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, heeft verzoeker het onmogelijk gemaakt om een correct beeld te kunnen krijgen van zijn profiel, waardoor hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

2.5. Het gezag van gewijsde waarmee de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bekleed, belet dat verzoeker zijn mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (cf. RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Het onderzoek van de Raad mag niet leiden tot een nieuwe beoordeling van elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd omdat zijn bevoegdheid te dezen is beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde elementen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker een Afghaans paspoort neer. Er dient dus te worden onderzocht of dit document bij machte is het ongeloofwaardig karakter van zijn eerder afgelegde verklaringen om te buigen.

2.6. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus beperkt verzoeker zich tot een ongestaafd betoog over de problemen die hij in Afghanistan zou kennen omwille van het feit dat hij westerse gewoontes kreeg. Inzoverre verzoeker aanvoert dat hierop niet zou zijn geantwoord, wijst de Raad erop dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat alle door de partijen aangevoerde argumenten door het bestuur moeten worden beantwoord (RvS 18 januari 1994, nr. 45.685). Zelfs indien de beslissing omwille hiervan met een motiveringsgebrek zou zijn behept, vormt dit niet automatisch een vernietigingsgrond zoals voorzien in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, waardoor dit, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leidt. Inhoudelijk merkt de Raad op dat verzoekers betoog niet volstaat om als vluchteling te worden erkend of om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze zijn situatie analoog of commensurabel is met deze die aan de basis lag van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar hij verwijst. In de zaak Sufi en Elmi betrof het immers de beoordeling van de gedwongen terugleiding van Somalische onderdanen in het licht van artikel 3 van het EVRM, terwijl verzoeker beweert van Afghaanse nationaliteit te zijn en zijn situatie beoordeeld wil zien in het licht van het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift om hem als vluchteling te erkennen maar de elementen die hij hiervoor aanbrengt, volstaan niet om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. De Raad neemt bijgevolg de motieven over die werden bevestigd in het arrest van 2 december 2008 (RvV 2 december 2008, nr. 19.813) om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Deze motieven, gestoeld op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen, volstaan eveneens om de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet te schragen.

2.7. Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Afghanistan rekening dient te worden gehouden met regionale verschillen in de veiligheidssituatie. In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dit door te verwijzen naar de rechtspraak met betrekking tot de provincies Kunar en Nangarhar (Verzoekschrift, p. 6). Bijgevolg is het, los van het bewijs van nationaliteit, van essentieel belang om een betrouwbaar beeld te krijgen van de regio van herkomst van de betrokken asielzoeker. Waar verzoeker

beweert dat de bestreden beslissing onduidelijk is over de vraag of zijn Afghaanse nationaliteit al dan niet wordt erkend, merkt de Raad op dat in het geval van Afghanistan bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet zozeer de nationaliteit dan wel de specifieke regio van herkomst dient te worden aangetoond. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing aangezien daarin wordt verwezen naar de vaststelling dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, waardoor de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen niet noodzakelijk de huidige plaats of regio van herkomst zijn. Bijgevolg volstaat een eventueel bewijs van nationaliteit niet om de behoefte aan (subsidiaire) bescherming te beoordelen. Verzoeker toont met zijn betoog in elk geval niet aan op welk punt de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn.

2.8. Met betrekking tot het paspoort dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd (AD Y-aanvraag, stuk 10, Documenten, paspoort), stelt de Raad vast dat dit document hoogstens aantoont dat de Afghaanse vertegenwoordiging in Brussel verzoeker blijkbaar als Afghaan onderdaan beschouwt. De Raad ziet echter niet in hoe de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, een schending zou inhouden van artikel 5, d) van het Verdrag van Wenen inzake het consulaire verkeer van 24 april 1963 (VWCV). Deze verdragsbepaling stipuleert dat de consulaire werkzaamheden het verstrekken van paspoorten omvat. In de beslissing wordt echter aan geen enkele consulaire post verboden om deze activiteit te ontplooiën. De door verzoeker aangehaalde bepalingen inzake het bewijs van verbintenissen uit het Burgerlijk Wetboek vinden in casu geen toepassing, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal een bepaalde norm zou hebben miskend door op grond van de neerlegging van het paspoort niet tot de toekenning van de subsidiaire bescherming te besluiten.

2.9. De vaststelling dat verzoeker een paspoort neerlegt, neemt niet weg dat de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de bewijswaardering een soeverein oordeel kunnen vellen over de inhoud van voorgelegde, vormelijk authentieke, documenten (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). Uit het administratief dossier blijkt dat de persoonsgegevens in het paspoort door verzoeker, samen met een vriend op een papier werden ingevuld (AD Y-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 21/02/2011, p. 3), waardoor aan de bewijswaarde van deze gegevens kan worden getwijfeld. Aan documenten kan verder slechts bewijswaarde worden gehecht voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. De relatieve bewijswaarde wordt in de verf gezet door het feit dat verzoeker steeds heeft beweerd, en dit tot op heden, in Lal Manchi te zijn geboren (AD Y-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 21/02/2011, p. 5), terwijl op het voorgelegde paspoort "Kama" als geboorteplaats prijkt (AD Y-aanvraag, stuk 10, Documenten, paspoort). Bovendien kan verzoeker zijn beweerd geboorteplaats niet situeren, wat de twijfels bevestigt omtrent zijn beweerd herkomst (AD Y-aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 21/02/2011, p. 5-6).

2.10. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij oppert dat de bestreden beslissing rechtsweigering inhoudt. Terloops merkt de Raad op dat de schending van artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek niet dienstig kan worden aangevoerd omdat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op eigen regelen gesteund is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet als gemeen recht kan worden beschouwd (RvS 5 oktober 2008, nr. 186.908). Waar verzoeker stelt dat de beslissing zich niet uitspreekt over zijn nood aan bescherming, merkt de Raad op dat er in de beslissing wel degelijk wordt besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker waardoor het aan hem toekomt om duidelijkheid te scheppen over zijn behoefte aan bescherming. Het bewijs van de Afghaanse nationaliteit volstaat, gelet op de regionale verschillen inzake de veiligheidssituatie, niet om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) toegekend te zien. De Raad ziet niet in hoe de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken of de gegevens van de Duitse overheid, waarvan overigens mag worden verwacht dat verzoeker deze zelf zou aanbrengen indien hier nuttige conclusies uit kunnen worden getrokken, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.12. Met betrekking tot zijn beweerd regio van herkomst in Afghanistan, merkt de Raad op dat het door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde Wikipedia-artikel over de Mohmand-clan, waaruit overigens blijkt dat de meerderheid van de stammen in Pakistan moet worden gesitueerd, en een minderheid in Noord-oost Afghanistan, hoofdzakelijk in de provincies Nangarhar en Kunar, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker werkelijk uit één van deze provincies afkomstig is. Uit het reeds aangehaalde arrest van de Raad van 2 december 2008 blijkt bovendien dat de kennis van verzoeker

over zijn beweerde regio van herkomst ondermaats is. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 18 april 2011, nr. 6.803 (c)), maar hij blijft hier in gebreke waardoor hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verzoeker op verdedigbare wijze heeft aangevoerd dat hij een risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke aan een verdedigbare grief, kan verzoeker evenmin volhouden dat hij niet over een effectief rechtsmiddel zou beschikken in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.13. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn, voor zover op dienstige wijze aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN